

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemai ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravništvo, na katero naj se blagovoltjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 5. junija. Slovenski državni poslanci Pfeifer, dr. Vošnjak, grof Barbo in drugi so denes v državnem zboru interpelirali vlado, zakaj je ona kranjski deželni zbor razpustila in nove volitve razpisala zdaj v tem poletnem času, ko je za večino volilcev čas zavoljo košnje in žetve neprimeren in neugoden, in ali vlada neče volitev odložiti do jeseni?

Dunaj 5. junija. „Politische Corr.“ poroča, da je črnogorski knez s svojo vojsko odšel v Hercegovino, da se pridruži Črnogorcem, ki imajo sotesko Dugo zasledeno.

London 3. junija. Posebni dopisnik agencije Reuterjeve telegrafira iz Sire 2. junija: Turški uradniki so postali močno potrti. Vidijo, da se Turčija ne more Rusiji ustavljati. Upanje, da bodo upor v Kavkazu razpalili, so že izgubili. Čerkesi orožje pokladajo od sebe.

Carigrad 3. junija. Kars je obkoljen. Muktar se je na Zevin nazaj pomaknil. Položenje v Aziji je nevarno (resno). Rusi so iz okolice Suhum-kale prognani.

Carigrad 4. junija. Glavni kvartir Muktarjev je zdaj v Köprüköi. Rusi so še v Oltiji. — Črnogorci so bili energično prijeti. („L. Z.“)

Ruske misli o Angležih.

Iz Rusije 31. maja. [Izv. dop.]

Narod s tacimi naravnstvenimi prepričanji, s kakoršnimi od nekdanj prakticira Anglija, more vsak, komur kristijanska ali pravoliberalna človeška načela niso samo sredstva k raznorodnim, nizkim, sebičnim namenom, samo iz globočine svojega srca zaničevati in prezirati. Res je, dokler se je bila diplomacija, pojavljala so se tam pa tam znamenja, katera so nam mogla nekoliko probujati nado, da angleška politika svojo barvo nekoliko preminja v nadaljnji bodočnosti. Pa vsem podobnim javljenjem v Rusiji nikdo nij verjel iskreno; zgodovina protivorečila je temu, kar bi bilo vsako rusko srce tako rado čutilo iskreno. Torej če vam hočem istino povedati, moram tako reči, da postopanje Anglije v novejših časih k Turčiji in k Rusiji v principu nij nič novega pod milim solncem, torej nas tudi nij tako preplašilo, kakor bi si kdo mogel misliti. Pa mislili smo, da bode nekaj časa po svoji stari navadi rila in rila, da bo svoje simpatije k baši-bozokom nekoliko skrivala in da bode še le čez dolgo zajavila svoj protest o „angleških interesih“. Nikdo nij mislil, da bi bila precej tako javno pokazala svojo trepetno delavnost v korist Turkov, in veste kaj, ta predrzna; trepetna, bašibozuška ljubezen angleške vlade in žalibog velika večina angleškega naroda vzbesila je rusko narodno čuvstvo, uničila je vse naše nade, ka bi prišel kedaj čas, če ne sprave, vsaj sprijaznenja angleških in ruskih narodnih teženj.

Kako daleč pritirala je angleška obzrtnost in brezobzirnost rusko narodno čuvstvo, more vam najlepše pokazati dokument, katerega vam poročam v kolikor je mogoče izvorni obliki:

„V obziru na to, ka Anglija, imajoča se za najbolje obrazovano, človekoljubno in kristijansko državo na zemlji, dokazala je vsemu svetu, da vse njene težnje leže samo v obogatitvi same sebe na račun družih narodnostij vseh krajev, — izza česar uporablja vsa sredstva, izvleči svoj dobiček iz onih, ki jej verjamejo, — ka tlačenje narodov, poddržanje starih in množenje novih pogubnih navad in negod, kakor n. pr. prodavanje opiuma, žganja itd., želja zadrževati razvitje potlačenih narodov, a ravno tako i podpora gujusnejši vladi, n. pr. v Turčiji, sestavljajo glavne, bitne interese njene; jaz niže podpisani, kličem k vsem poštenim in pravičnim sinom naše obširne Rusije; k vsem, kateri spadajo k mogočnejšemu slovanskemu plemenu, in prosim v imenu načel krščanske vere, resnice in pravičnosti dati prosti in s tem resnični odpor lakomnosti nikdar site Anglije, namreč: odpovedati se odkupovanju vsega, kar gre iz Anglije in njenih kolonij, in namesto angleških tovorov kupovati vse nam potrebno od družih držav, in dalje da vsak, ki izjavi svoje soglasje na to prošnjo, potrdi z lastnoročnim podpisom, ka vplača kakor kaznen 50 odst. cene kupljenega proti izjavi angleškega tovara v korist občinstva rudečega križa, a po končani vojski na pomoč familijam vojakov ranjenih in ubitih za osvobojenje porobljenih Slovanov.“

Podobne proklamacije gredo od hiše do

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Trinajsto poglavje.

(D dalje.)

Emilija je privolila; čez malo minut je ležala prijetno v kotu sobane, kjer ste ostali z Jerico nemotljeni do kosila. Šle niste k občni mizi; tega uže s prva niste nameravali in po razdraženosti jutranji sta to še manj želeli. Ostali ste pri miru, kjer ste bili; večina potnikov pa se je od vseh strani gnetla, da bi se po prestanem strahu okrepčali z dobrim kosilom; tega so se nadejali po pravici, ker je bilo blezo nehalo tekmanje ter se je vse mirno in redno vršilo.

Jerica je odprla svojo potno pleteničico ter je vzela iz nje zavitek, v katerem je bil zavit njen zajutrak. Ta zajutrak nij bil tak, kakoršnega skrbne matere pripravljajo svojim potujočim rodbinam, ter nij obsegal nikakorš-

nih sladčic in nij bil zapeljivo pripravljen; obsegal je le nekoliko suhih ostankov, katere je po nasvetu doktorja Jeremije v naglici pobrala v gostilnici ter spravila. Jerica se je ozirala od malega stisnenga kosca jezika in črnega kruha, kar je bila vsa njena zaloga. Premišljevala je, kaj bi Emiliji z dobro vestjo najlože priporočala. Kar je prišel strežnik z veliko desko jedi in pijač, postavil jo je na mizo ter obrnivši se k Jerici vprašal, ali bi jima mogel postreči še s kako rečjo.

„To nij za naji,“ rek a je Jerica. „Vi ste se zmotili.“

„Nijsem se zmotil,“ odgovoril je postrežnik. „Naročeno je bilo za slepo gospo in za zalo mlado gospico. Jaz ravnam le po ukazu. Gospica! ali želite še kaj?“

Jerica je odpustila strežaja, zagotovivši mu, da ne potrebuje ničesar več; potem se je obrnila k Emiliji in skušavši biti vesela, jo je vprašala, kaj naj bi počeli s tem vladinskim kosilom.

„Draga moja! jesti, če moreš,“ rekla je Emilija. „Brez dvoma je določeno nama.“

„Komu pa se imave zahvaliti?“

„Mojej slepoti in tvojej lepoti, mislim jaz,“ rekla je Emilija smehljaje. Potem je nadaljevala: „Morebiti sve se smilili velikemu kuharju ali obedniku, da nijske mogle iti k veliki mizi, ter je nama sem poslal kosilo. Dete drago! vsakakor moraš jesti, predno bode mrzlo.“

„Jaz nijsem lačna,“ rekla je Jerica, dobro vedoča, da jej ne diši nobena reč; „a vam hočem izbrati prav okusen košček.“

Črni strežaj je bili zares žalosten, ko je vrnivši se, da bi pospravil, videl, da ste bili tako malo jedli. Jerica je segla po mošnjico, mu dala denar za vino, ter ga vprašala, komu ima plačati kosilo.

„Plačati! gospica!“ rekel je postrežnik narežaje se. „Bog nai blagoslovi mojo zvezdo! gospod plača vse!“

„Kdo? Kateri gospod?“ vprašala je Jerica začudena. A predno je mogel odgovoriti prišel je drugi človek z belim predpasnikom ter je namignil svojemu tovarišu, ki je na to vzela desko ter nagloma odšel. Jerica in Emilija pa ste radovedni premišljevali, kdo bi bil prijazen gospod.

hiše po celem gromadnej Rusiji; bodo li začele hoditi mej družimi, posebno južnimi slovanskimi plesemi, se ve da ne zavisi mnogo od nas, a mnogo bode odviselo tudi od vas slovanskih zapadnih domoljubov, kateri ste dolžni, na kakoršni je koli mogoče način, probujati vzajemne težnje v posameznih koscih mogočnega, v mislih jedinega Slovanstva. Vsak ve, da Angleška ne čivkne, če bi se proti njej v istini zaklel le samo slovanski svet; pa iz tacih zarot viden je velik princip, in kar nam najbolj pomanjkuje, to je spoštovati in držati se velikih, svobodnostnih načel!

—r.

Vojna moč turške države.

IX.

Na desnem bregu spodnjega Dunava, od srbske meje do Črnega morja, se razprostira bolgarska zemlja in po njenej sredi se skoraj paralelno z Dunavom vleče visoki Balkan. Na tej in na onej strani Balkana prebiva bolgarski narod. Pravih Turkov je tudi na Bolgarskem malo; v večjih skupščinah živé samo po mestih in na vzhodu Balkana, v Dobrudži. Bolgari so miren, delaven narod, brez vsega vojnega poguma. Vendar se lahko trdi, da, kedar Rusi prestopijo Dunav ter pridejo v Bogarsko, ne bodo prišli v sovražno, ampak v prijateljsko deželo.

Bolgari so skozi in skozi kristijani in sprejeli bodo Ruse kot osvoboditelje in prijatelje. A še nekaj je tukaj poudarjati, kar se navadno prezira, in kar je za Ruse posebno imenitno. Bolgari so se namreč zadnjih 20 let začeli tudi v narodnem oziru zavdati, oni dan denes vedó, da so Slovani in da Rusi niso samo njih bratje v Kristu, ampak tudi bratje po narodnosti. Vera in narodnost tedaj ozko veže Ruse in Bolgare in vera in narodnost sta baš v tem boji tako imenitna in važna faktorja, kakor še v nobednej prejšnjih rusko-turških vojen nista bila.

Dasiravno se nij nadejati, da bi se Bolgari potem, ko bodo Rusi Dunav prekoračili, z orožjem v roci Turkom uprli; dasiravno so Turki in na Bolgarskem naseljeni Čerkezi bolgarsko zemljo tako izmolzli in opustošili, da bodo Rusi komaj dovoljnega živeža za svojo

vojsko ondi našli, — bodo vendar Bolgari navdušeni ruskej vojski povsod poti kazali, jej stregli ter tako Rusom na tisoče malih uslug skazovali, katere bodo Turkom ravno tako pogubne, kakor Rusom imenitne in koristne. Z lehka se trdi, da bodo v tej vojni Bolgari Ruse povsod kot svoje brate in spasilce sprejemali ter da ne bodo tako pasivni, kakor so bili n. pr. leta 1828.

Po vsem Bolgarskem je, izvzemši velike tvrđjave, mnogo malih mest, katerih vsako ima svoj utrjen gradič. V prejšnjih vojnah so te male tvrđjave Rusom tu in tam preglavico delale, a zdaj tega nij pričakovati, kajti vse so prvič zanemarjene, imajo premalo posadke in so preslabo oborožene s topovi, in drugič imajo Rusi mnogo vojske in zadosti izvrstnih topov, tako da se jim teh zaprek nij strašiti. Na vsem zahodnem Bolgarskem stoji samo jedna velika tvrđjava Vidin, in ako se Rusom posreči to dobiti v svoje roke, potem jim je pot do Zofije in do predelov na Balkanu popolnoma odprt. In v Zofiji se nahaja glavno taborišče turško.

A velike zapreke bi utegnili imeti Rusi v Dobrudži in sploh v vzhodnej Bolgariji, kjer stoji močna tvrđjavska četvorica Silistrija, Varna, Šumla in Ruščuk.

Dobrudžo je zaradi močvirij, gozdov, pustin, gorá in slabih potov prav lahko braniti pred sovražnimi napadi, a silno težko je si to pokrajino osvojiti. A Rusi jo morajo na vsak način dobiti v roke. Kajti če Rusi, ne zmenivši se za Dobrudžo, višje gori kje Dunav prekoračijo ter Turke na Bolgarskem primejo, potem jeden oddelek turške vojske lahko Dunav prestopi ter rusko vojsko na Rumunskem od njene domovine odreže ali sploh ruskej vojski na njenem levem boku velike nepravilne in nevarnosti napravi. Poleg tega si morajo Rusi tudi zaradi tvrđjavske četvorice Dobrudžo osvojiti. Turki so namreč glavno silo svoje vojske zbrali mej Silistrijo, Ruščukom, Varno in Šumlo. Te štiri tvrđjave so močno utrjene, z živežem in strelivom dovolj preskrbljene in z najboljšimi in najmočnejšimi Krupovimi topovi oborožene: s kratka Turki so napeli vse svoje moči, da so te štiri tvrđjave, kar se da močne in strašne naredili in

gotovo je, da bodo imeli Rusi z njimi dosti opravka. Prav zategadelj morajo pa Turke tudi iz Dobrudže izgnati, da bode ruska vojska mogla turško tvrđjavsko četvorico od treh stranij prijeti.

Sicer pa te štiri tvrđjave niso vse jednako močne. Največ posla bi utegnili Rusi z Varno imeti; kajti, kedor si hoče to tvrđjavo osvojiti, mora imeti močno brodovje, a Rusi ga nemajo. Tudi Šumla je tako močna, da bi se Turki po tem, ko bi izgubili Ruščuk in Silistrijo, tukaj lahko še dolgo držali. V obče se mora pa reči, da, če imajo Rusi dovolj vojske, bodo tvrđjave samo cernirali ter dalje proti Balkanu marširali; saj so nam tudi Nemci pokazali, da se lahko tvrđjave kakor sta Mec in Strasburg za hrptom puščajo, a bulgarske tvrđjave se vendar niti od daleč z Mecem ali Strasburgom primerjati ne morejo. Tako tudi Rusi lahko z dovoljno vojsko te štiri tvrđjave obležejo, a z glavno vojsko naravnost preko Vidina v Zofijo marširajo. A, ko bi Turki tudi to glavno svojo moč zgubili, bi se vendar Rusom lahko še na Balkanu zdatno opirali. Toda, hvala bogu, prelazi čez Balkan so v vojnem oziru popolnem zanemarjeni in prav nič ne utrjeni in Kanitz nam celo pripoveduje, da turški generalni štab o Balkanu in njegovih prelazih niti pojma nema.

Prav verjetno je tedaj, kar Hellwald trdi, da ruski oficirji v Peterburgu bolje poznajo Balkan nego Turki sami. Če temu še pridemo, da v Balkanu prebivajo sami Bolgari, ki bi Rusom gotovo radi poti kazali ter rusko vojsko na vso moč podpirali; če dalje premislimo, da so Rusi našli pot celo čez steze in prepade veliko visočjega Kavkaza, videli bomo, da je lahko mogoče, da se Rusom posreči, najprej turško vojsko mej tvrđjavsko četvorico v šahu držati, potem čez Balkan iti ter pot proti Carigradu ubrati.

Kakor dunavska črta, tako ima tudi balkanska to veliko slabost, da je predolga, da jo je torej težko braniti in da ima tisti največ upanja do zmage, ki ima največ vojakov.

A. K.

(Konec prih.)

Na zadnje ste sklenili, da se za to ne pričakovano pozornost imate zahvaliti skrbljivemu doktorju Jeremiju, ki je moral pred odhodom s parobroda to naročiti za nju. In velika je bila nezaslužena hvala in nezaslužena pohvala, katero je dobil doktor ta dan za uljudnost, na katero se bi pa stari gospod kljubu vsej svojej blagosrčnosti nikdar ne bil izmislil.

Po kosilu se je Emilija vlegla, ter svetovala Jerici, naj stori isto. Nadejaje se, da bode izpolnila njeno željo, je spala celo uro, njena prijateljica pa je sedela poleg, čuvala je njeno mirno dremanje in skrbno in tihoma je odgnala vsako muho, ki bi bila gospici Grahamovej motila potrebni pokoj; njeno slabo zdravje res nij moglo dalje pogrešati spanja, brez katerega je prebila zadnje noči.

„Koliko je ura?“ vprašala je Emilija izbudivši se.

„Dobro četrť na štiri,“ odvrnila je Jerica pogledavši na uro (kaj lepo darilo enega razreda svojih prejšnjih učenk).

Emilija se je zganila. „Ne moremo biti več daleč od Novega Jorka,“ rekla je, „kje pa smo sedaj?“

„Natanko ne vem,“ odgovorila je Jerica; „mislim, da smo prav blizu palisad (okolja). Če hočete tu čakati, bodem pa šla tja gori ter pogledala.“

Hitela je preko sobane, ter je mislila ravno iti tja gori po stopnicah, ko jo je prestrašil in vznemiril šum in naglo stopanje vmes. Šla je vendar dalje, če prav so jo parkrat sunili ljudje prestrašenega lica, ki so se gnetli naprej, da bi izvedeli, uzrok tega vriša. Prišla je bila ravno na vrh stopnic ter se je strahoma ozirala krog sebe, ko je drl mimo nje nek mož, ves zasopljen, in blede kot pepel ter je zakričal strašno besedo: „Ogenj! gori!“

Trenotek pozneje nastane zmešnjava, prestrahovita, da bi se dala popisati. Sapo je napolnjevalo klicanje in kričanje obupnosti, prišedši od srca, ki je strahu za druge trepetalo ali pa pred gotovo lastno pogubo zblaznelo. Klical je drug drugega na pomoč, ko so vendar bili vsi enako brez pomoči. Mnogi, ki niso nikdar molili, so povzdignili svojo dušo s prisrčnim vsklikom: „O, moj Bog!“ Marsikateri možgani so se vrtili v tem času nevarnosti in sile; marsikatero pogumno srce je bilo potrto strahu te strahovite ure.

Jerica je stegnila svoj vitki život ter se je ozirala na vse strani, oči so jej bile skoro izstopile iz jamic. Vse se je enako drvilo in puntalo, a pokončevalec se je kazal še le na enej strani. Proti sredi parobroda, kjer je stroj presilno razgret, je zažgal izsušeno in lahko vnetljivo ladijo, se je videl velikanski plamen, ki je raztegal svoje ognjene kremplje ter je celo najpogumnejša srca pretresal strahu in groze. Le pogledala je tje, potem je drla doli po stopnicah in je mislila le na to, da bi prišla k Emiliji. A komaj to poskušivši je bila uže vstavljena. Po prvej stopinji jo je zgrabila močne roke in je zopet nesle na krov, znani glas pa je izustil besede:

„Jerica! dete moje! drago dete moje! Bодite mirni! rešil vas bodem!“

Pa naj jo je še bolj prosil, naj bode mirna, branila se je z vso močjo. „Ne! ne!“ vskliknila je; „Emilija! Emilija! Pustite me umreti! pustite me umreti! A Emilijo moram najti!“

„Kje pa je?“ vprašal je gospod Filips; ker je on sam bil.

„Tam le, tam le v kajiti,“ kazala je Jerica. Pustite me hiteti! pustite me hiteti k njej!“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 5. junija.

Dunajski „Vaterland“ je postal zdaj skoro čisto le cerkven, a ne državopravne opozicije list. Zdaj se drzne uže vrle Čehe karati in grajati, ker so v adresi do ruskega naroda prav odločno naglasili svoje in naše slovansko stališče. Nij li bilo predlanskim prav, ko smo se mi branili, zlitni se s tisto „pravno stranko“, katere zdaj uže nikjer nij?

Češki listi močno odbijajo v „Volksfreundu“ priobčeni izrek papežev, „da se je bati vseh ekstremov glede federalistične uravnave avstrijske države.“ Tudi nemško-liberalni centralisti so se tega izreka brž polastili in ga rabijo za orožje proti Tirolcem in proti nam Slovanom.

V **Zagrebu** so imeli v petek jako originalen „meeting“ ali javni tabor. Ne da bi bili sklenili, kako bi bilo dobro, da bi se hrvatski narod javil v denšnjih za nas Jugoslovane kritičnih in odločilnih časih ali kaj podobnega možkega. temuč — slovesno so — na predlog stavca Grünhuta — resolucijo naredili zoper „Agrar Presse.“ čeravno ta list, kolikor je nam v roke prišel, piše v slovanskem duhu. Nam je to nerazumljivo.

Magjarski „Hon“ omeče novico, ki je pripovedovala, da se misli 20.000 honvedskih vojakov postaviti v Zemun. To se bode zgodilo še le, kadar bode sila.

Vnanje države.

Iz **Belgrada** se telegrafira, da so tam našli veliko „zaroto“, ki je imela namen, odstaviti kneza Milana in črnogorskega kneza narediti za vladarja obeh srbskih kneževin. — Sicer so vse take vesti le s previdnostjo na znanje jemati, nemogoče bi kaj enacega ne bilo, in ne škodljivo za južne Slovane, zlasti če se obe kneževini zvezeta s staro Srbijo, kar je po končanej vojski tudi pričakovati.

Iz **Aten** se dunajskemu „Tagbl.“ javlja, da je minister Komunduros priporočal vojnemu ministru, naj vse stori, da v teku šestih tednov armado 40000 mož za vojno sposobnih pripravi. Vojna proti Turčiji je trdno sklenjena stvar. V prvej polovici julija bode napovedana. Govori se, da je uže ob času bivanja grškega kralja Jurja v Peterburgu sklenjena zveza Rusije in Grške. Narod burno silil v vojsko.

Nemška katoliška „Germania“ je ondan pisala, da se ima Avstrija bati, da jej Nemčija vzame njene nemške dežele, češ, da k nemškemu cesarstvu spadajo tudi nemško-avstrijske zemlje. — Bismarkova „Nord.

Allg. Ztg.“ sicer za zdaj pravi na to nekako, „da tega ne“, ali kdo mej nami nema pri tacih rečeh o nemških Prusijanih, naj bode te ali one vere, prav svojih posebnih mislij. Caveant consules!

Francoski novi vladalec Broglie hoče predložiti zbornici proračun. Če ta ne bode hotela posvetovanja o njem začeti, razpustila se bode. — Tiskovnih pravd je mnogo. „Radical“ je na 4 mesece vstavljen, „Marseillaise“ je bila 1. t. m. obsojena, 2. uže zopet obtožena. „République française“ dan na dan terja razpuščenja zbornice, ker nove volitve bodo pokazale, da narod hoče republiko, a ne gospoda Mac-Mahona.

Dopisi.

Iz Gorice 4. junija [Izv. dop.] Verjemite mi g. urednik, da je kriv jedino g. državni pravdnik, če postajajo Vaši dopisniki malomarni, kajti, če kaj pišejo, je gotovo važno, da pride v javnost; a Vi g. urednik, boječ se dolzih prstov drž. pravdnika, čestokrat prestrižete polovico in prav ono, kar rodoljubnemu dopisniku srce narekuje. Pa je uže tako z nami, še misli in čut bi nam nemara radi konfiscirali ter ostaje nam pisati le o vremenu. No to je sedaj pri nas lepo in goriški kmet je vesel videč, kako se mu brzo črešnje rudečijo, za katere mu Dunaičanje lepe novce pošiljajo; sedaj se uže dobi kilo za 10 novcev.

Denes je c. k. financa prodala po javnej dražbi onih šest lepih konj, ki jih je te dni konfiscirala blizu italjanske meje nekemu hrvatskemu trgovcu, ki je hotel jih kljubu prepovedi na Italjanskem dobro prodati. Nesrečnega trgovca so zaprli in konje prodali, pa pravijo, da še ne bode zadostovala ona svota za kazen; — huda je tudi ta v sedanjih časih mizerije.

Te dni so pa Italijani opeharili enega naših Bricev; davši mu za par volov 230 ponarejenih bankovcev pobrisali so jo črez mejo. Kmet je stoprav družega dne zvedel, da so bankovci „fovš“, šel je takoj za sleparji v Videm, ali jih je prijel ali ne, še nij znano.

Zopet je došel v Gorico vojvoda Würtemberg inšpicirat goriško in gradiščansko posadko; ostal bode do jutri večer na Goriškem.

Jutri, to je 5. junija začnejo se porotne sodnije v Gorici proti hudodelnikom ubijalstva in detomora.

Goričanom je došlo zopet največje veselje in zabava. Recardini je pripeljal svoje lesene dramatikarje, pojacota in arlekina. Ta napravi vsako leto v Gorici in Trstu še svojimi marionetami naj boljšo kuptijo, mej tem, ki druga izvrstna dramatična društva zapuste lepo Gorico z dolgovi.

Tudi cirkus imamo sedaj uže več dni v Gorici. a bil je nesrečen, ker je vedno deževalo.

Jutri voli tretji volilni razred tri občinske svetovalce, kar nas Slovence malo briga naj bodo te ali one barve.

Beseda, ki so jo napravili tuk. bogoslovci včeraj, nedeljo na čast papeževe škof. 50 letnice, je bila dobro obiskovana in se je dobro izvršila. Nežnemu spolu se ve da nij bil vhod dovoljen v semenišče, a bila je dvorana natlačena odličnih možakov duhovskega in posvetnega stanu.

Domače stvari.

— (Volitve volilnih mož) so se baje uže začele po nekaterih kmetskih krajih. Vsem rodoljubom po deželi naj bode torej denes zopet toplo na srce govorjeno, da ničesa ne zamude, da prvotne volilce hitro in nujno skupaj skličejo, da malomarnim ob pravem času razložo važnost volitev. Naj se ne pušča ni trenotek resnica iz vida, da pri teh volitvah je naša slovenska čast engagirana in vsak ud slovenske stranke, — naj ima manjši ali večji vpliv, — dolžen je domovini, da rok križem ne drži.

— (Kandidati.) Hudomušni in lehkoverni ljudje govore o raznih mogočih in nemogočih kandidaturah. Temu nasproti naj povemo, da narodna stranka definitivno nij še kandidatov postavila in se jej, predno nijso volilni možje izvoljeni, tudi ne mudi. Zatorej naj se raznim govoricam male verjame.

— (Volilcem v mestih in trgih) smo včeraj v članku povedali, katere priklade (zlasti vojne) štejejo zraven direktnega davka, da znaša davek deset goldinarjev, kolikor je namreč v mestih in trgih potrebno, da se ima volilno pravico: Naj denes še enkrat ponavljamo, da župani, odbori in posamezni rodoljubi pri sestavi volilnega imenika gotovo na to pazijo in brž reklamirajo tam, kjer bi se jim utegnula v tem oziru krivica

Potem se je ozrl in je rekel mirno pa določno:

„Vmirite se! dete drago! Nesem lahko obe. Pojdite z menoj!“

Poskočil je tje doli po stopnicah ter drl v kajito. V najbolj oddaljenem kotu je klečala Emilija glavo nazaj nagneno, s sklenjenima rokama in angeljskim obrazom. Jerica in gospod Filips sta bila hipoma pri njej. Pri poginviši se jo je vzel v roke, Jerica pa jej je zaklicala:

„Pojdite Emilija! pojdite! rešil naji bode!“

A Emilija se je branila.

„Pusti me, Jerica, pusti me, prosim te. Oh!“ rekla je milo pogledavši tujca v lice, „pustite mene in rešite drago mi dete!“

Predno pa je bila izustila te besede, nesel jo je prek sobane in Jerica je šla za rešiteljem.

Če lahko pridemo na pleče ladijino, zavarovani smo,“ rekel je gospodine Filips zamolklo.

To pa je bilo sedaj nemogoče. Gorela je vsa sreda parobroda. „Za božjo milost!“ vskliklje, „prepozni smo, nazaj moramo.“

Trenotek pozneje so z velikimi težavami zopet dospeli v sobano; in ladija, ki so jo krmili proti bregu, ko hitro so ogenj zapazili, je sedaj zadela skalovje ter se v sredi prelomila. Pleče njeno je bilo tedaj blizu suhega, blizu dovolj, da je bilo skoro zavarovano življenje vsem, ki so bili na tej strani ladije. A gorje onim, ki so bili na zadku ladijnem, ki je molil daleč v reko. Veter je vlekel sè suhega ter je gnal in razširjal uničevalni plamen ravno v to mer; tako je pretel vsem, ki so se še spenjali po razbiti ladiji tu z ognjem, tam pa z vodo.

Gospod Filips prišedši v sobano je najprej razbil okno, skočil na prehod ter je za soboj potegnil Jerico in Emilijo. Na prehodu je viselo nekaj vrvi; vzel je eno ter jo mirno in spretno kot kakov star mornar privezal za ladijo; potem se je obrnil k Jerici, ki je mirna in neprestrašena stala na njegovej strani.

„Jerica!“ rekel je določno in mirno, „plaval bodem z Emilijo na breg. Če se ogenj približa preveč, držite se ograde. V največji sili se držite za vrvi. Vihra naj vaš pajčolan; vrnil se bodem.“

„Ne, ne!“ rekla je Emilija, „Jerica! idi ti prva.“

„Pst! Emilija! vskliknila je Jerica; „obe bove rešeni.“

„Držite se, Emilija! v vodi za mojo ramo,“ rekel je gospod Filips ne oziraje se na njen ugovor. Prijel jo je zopet, voda je plusnila in odšla sta. Isti trenotek je nekdo zgrabil Jerico za hrbet. Obrnivši se je videla, da jo je zgrabila Izabela Klintonova. Ta je klečala na odru in vsa prestrašena se je nje oprijemala, tako da obe nijste mogli nič storiti; in žalostno je kričala:

„O, Jerica! rešite me!“

Jerica jo je skušala vzdigniti, a brez vspeha, kar ganila se nij z mesta ter tudi sama nij nikakor skušala pomagati si. Kot blazna se je zavijala v debeli potni plašč Jeričini, kakor da bi je ta varoval plamena. Prestrašena deva je videla, kako je plamen švigal zmerom bliže in bliže ter se je še trdnejše oprijemala sotopinke in jo glasno prosila naj jej pomaga in jo reši.

(Dalje prih.)

goditi in kjer bi se skušalo število narodnih volilcev manjšati.

— („Laib. Tagblatt“) je bil prinesel tri članke, ki so hoteli dokazati, da, kjer so narodnjaki v večini, je slabo gospodarstvo. Ali čudno, kar je pisal in rekel, vse je prijemalo se baš nemškutarjev, vse je primerno bilo gospodarstvu večine ljubljanskega mestnega zbora, ne pa večini deželnega zbora. Sicer se pa za „Tagblattove“ članke naše ljudstvo uže ne zmeni ne.

— (Tifus) se je epidemično pokazal v 8. lovskem bataljonu, ki je v Novem mestu, zato so orožne vaje hitro končali in 200 mož odpustili.

— (Požar.) Podkoritom, v radovljiškem okraji je kranjske obrtniške družbi 27. maja zgorela mašinska hiša. Škode je 1000 gld. Pravijo, da je nalašč zažgano bilo.

— (Zoper ipavski poštni urad) smo dobili uže dve pritožbi, da našega lista redno ne ekspedira. Izročili smo jih ces. kr. poštnemu vodstvu in pričakujemo pravičnosti. Sicer pa vse svoje naročnike po deželi, ako lista (to se ve, če nij konfisciran) redno ne dobodo (mi ga vselej uže zvečer redno na pošto damo), naj se naravnost pri poštnem vodstvu pritožijo in naj ne trpé, da bi se za njihov denar tu ali tam zadrževal in bral.

— (Iz Gradca) se nam piše 4. t. m.: Denes je bil naš rojak Robert Miani za doktorja juris promoviran.

— (Imenovanje) Dr. L. Flocchi je imenovan za dež. sod. svetovca v Trstu, dr. Semmelrock za državnega pravdnika-naměstnika v Celovci.

— (V Trebnjem) je razpisano notarsko mesto.

— (Iz Celja) se nam poroča: Odgovorni urednik „Slovenskega učitelja“ je bil minoli teden od tukajšnje mestne sodnije obsojen na 50 gld. globe. Državni pravnik ga je tožil, da je svoj program s tem prestopil, ko je bil priobčil sodnijsko obravnavo o pravdi svojega dopisnika Ivanetiča. Isto obravnavo je bila priobčila „Zill. Zeit.“, „Slov. Narod“ in tudi sam „Učitelj“ prej uže. Zagovornik dr. Serbec je vložil ugovor na okrožno sodnijo.

— (Iz Rima) se piše „Slov.“, da je škof Strosmajer tam hrvatski pridigoval.

Razne vesti.

* (Domoljubje.) Gospe in gospice v Peterburgu so sklenile, da ne bodo mej vojsko nosile nobenega kinča, nego da bodo ves denar, ki ga bodo pri tem prihranile, dale za vojsko.

* (Nesreča.) Pretečeno nedeljo je strela udarila mej mašo v cerkev v Vrešnah na Ponzanskem in je šest osob umorila, 74 pa težko ranila.

* (Loterija!) V Kremsu si je sè strupom življenje vzel Vencelj Trnka, nadzornik policije. Pred dvema leti je v loteriji zadel 9500 gld., potem pa je vedno več stavil, nadejaje se, da bode zopet veliko zadel. Ko je vse majheno premoženje pošlo in le nij dobil, pil je strup. V pismu, v katerem se poslavlja od svoje žene, jo prosi, naj ne dovoli otrokom, da bi igrali.

* (Iz Amerike) se piše uradno, da je v Novem Jorku 21.370, v Bostonu 7320, v Filadelfiji 1300 delavcev iz Evrope brez dela. Od teh jih ima čez polovico rodbino in so brez vsega živeža in nemajo za pot, da bi se v domovino vrnili. Torej doma ostati in delati!

V najem se dá

na več let $\frac{3}{4}$ ure od Ljubljane, na *Sneberjih* v prav lepem kraju ležeče

letno stanovanje,

obsegajoče 3 sobe, kuhinjo in shrambo, potem več oblokanih magazinov, za vinske kupce pripravnih, konjski hlev in okolo hiše vrt in nekaj grunta. Izvê se več pri gospé *Marija Dovan*, poleg sv. Kristofa št. 4 v Ljubljani. (143—1)

Prevzemanje kupčije.

Dozvoljujem si p. n. občinstvu s tem vdano obznaniti, da sem gostilniško in vrtno prostore

„Zur Vereinigung“

v kolodvorskej ulici

prevzel. Javno zagotavljam, da bodem na vso moč skrbel za dobro in ceno postrežbo, za okusno jed, dobro frišno *Kozlerjevo pivo* in *dolenjska vina* in da bom tudi *naročbo na kosilo* odprl.

Za mnogo prijazno obiskanje se najudanejšje priporoča

s poštovanjem

Victor Kanz.

(139—3)

Ravnokar je v „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenejev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Dr. B. Glančnik

je odprl svojo

odvetniško pisarno v Mariboru,

Burgplatz, v poprejšnjih prostorih štajerske eskomptne banke. (140—2)

Slovenske knjige.

V „narodnej tiskarni“ se dobé, in morejo tudi po poštnem povzetju naročiti najnovejše slovenske knjige:

1. „*Doktor Zober*“, originalen slovenski roman od J. Jurčiča. Cena 60 kr.
2. „*Kalifornske povesti*“ od Bret Harte-a. Cena 50 kr.
3. „*Tugomer*“, tragedija v 5. dejanjih. Spisal J. Jurčič. Cena 60 kr.
4. „*Na Žerinjah*“, izviren roman. Spisal Janko Krsnik. Cena 60 kr.
5. „*Župnik Wakefeldski*“. Spisal Oliver Goldsmith. Iz angleščine poslovenil Janez Jesenko. Cena 1 gld.
6. „*Mej dvema stoloma*“, izviren roman. Spisal J. Jurčič. Cena 50 kr.

Samo 80 kr.

- 1 par nožev z vilicami iz pravega, vedno belo ostajajočega britanskega srebra, $\frac{1}{2}$ duc. 4 gld. Žličice za kavo, ena kr. 10, 15, 20, 30, 40. Žlice za jed, „ „ 30, 40, 50, 60, 70. 1 zajemalec za mleko, „kr. 60, 80, gl. 1, 1.20, 1.50. 1 zajemalec za juho, gl. 1.20, 1.50, 2, 3. 1 par velikih svečnikov, gl. 2, 3, 4, 5, 6. 1 tasa, velika, kr. 90, gl. 1.20, 1.50, 2, 2.50, 3.50. 1 okvir za fotografijo, fin, kr. 80.

Vse drugo jako cenó.

Naslov:

M. Bressler,

zaloga metalnega blaga,

Wien, Neubau, Burggasse 2,

Hotel Höfler.

■ Cenilnik zastoj. Naročbo iz provincije takoj s poštnim povzetjem. (25—30)

Dunajska borza 5. junija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	gld.	kr.
Enotni drž. dolg v bankovcih	60	65
Enotni drž. dolg v srebru	65	70
Zlata renta	72	10
1860 drž. posojilo	110	50
Akcije narodne banke	774	—
Kreditne akcije	143	—
London	124	80
Napol.	9	98
C. k. cekini	5	96
Srebro	110	50
Državne marke	61	30

Samoklistirni aparat

(Clyso-pumpe, Irrigatérje),

Inhalacijne aparate,

klistirne, uretralne in maternične brizgalnice, mlečne pumpe, sesalne steklenice, vezi za počene

po fabriškej ceni.

Jedino le pri (53—50)

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.

4. junija:

Evropa: Schlok iz Bečea. — Entsmann iz Dunaja.
Pri Slovani: Ficher iz Dunaja. — Stalmeier iz Kamnika.
 — Prach iz Gradca. — Rasati iz Gorice. — Vitic iz Postojne.
Dirlich iz Vipave. — Zebul iz Trsta. — Polak iz Dunaja.
Cernic iz St. Petra.
Pri Matloti: Vitici iz Gradca. — Zebul iz Loke. — Baran iz Dunaja. — Schunhar iz Kocovja. — Urbančič iz Turna.
Emer iz Dunaja. — Natansky iz Praga. — Hild iz Dunaja. — Rothel iz Linca. — Zajček iz Praga.

Računski sklep

hranilnice d. k. komornega mesta Ptuja za l. 1876.

Dohodki.		Stroški.	
	gld. kr.		g'd. kr.
Vloge od 1323 strank	107479 28 $\frac{1}{2}$	Naloga aktivnega kapitala	38079 19
Poplačani aktivni kapitali	36719 46	Pos. jila na ročne zastave	40 —
Poplačane preuplače na ročne zastave	7472 50	Posojila na menjice	118372 64
Poplačane menjčne posodbe	100569 87	Poplačane v. oge na 1404 strank	207458 63 $\frac{1}{2}$
Plačane aktivne obresti	40496 53	Davki	1739 95
Plačane menjčne obresti	8 80 12	Upravni stroški, stanovanja itd.	2949 18
Plačane obresti ročnih zastav	399 51	Razni stroški	2292 72
Plačane zamudne obresti	2081 39	Vsota stroškov	370932 25 $\frac{1}{2}$
Plačane upravne pristojbine	474 00	Kasino stanje 31. dec. 1876	9919 82
Razni dohodki	304 68		
Vsota denarnih sprejem	30977 33 $\frac{1}{2}$		
Blagajnična gotovina 1. januarja 1876	1 274 71		
Vsota	300802 10 $\frac{1}{2}$		380802 10 $\frac{1}{2}$
Aktiva.		Passiva.	
	gld. kr.		gld. kr.
Hipotekarna posojila	512081 07	Vloge interesentov	544325 93
Posojila na ročne zastave	722 —	Predplačane aktivne obresti	2683 —
Posojila na menjice	61406 48	menjčne	744 19
Zaostanek aktivnih obresti	22169 88	Terjatevštajerske hranilnice	5000 —
Inventar	882 89	Razno	98 85
Kasino stanje 31. dec. 1876	9919 82	Reservni zaklad	54830 27
Vsota aktiv	607682 24	Vsota	607682 24

Ptuj, 31. marca 1877.

(142—1)

Direkcija.